

ACTE D'HOMENATGE DE L'EXCMA. SRA. ALEGRIA BORRÁS
PARAULES DE L' HOMENATGADA

Sr. Degà del Col·legi de Notaris de Catalunya, Sra. Secretària General de la Universitat de Barcelona, integrants de la Mesa, amics i amigues, familiars, senyores i senyors,

A ningú estranyarà que en aquest moment em senti aclaparada per aquest acte que, pel que veig s'ha vingut preparant des de fa molt temps. Avui és un dia important per a mi, pel que significa i per l'enorme esforç i afecte que implica.

Pot semblar estrany que en un acte com aquest, que té un element important de sorpresa, tregui un paper i em posi a llegir. Ho deia aquest matí a la inauguració del seminari i ho repeteixo ara. La raó es troba en que he seguit dos consells:

El primer consell me'l va donar una persona involucrada a la organització de tot això i que em va dir que , en relació a aquest acte, la única cosa que podia saber és que es tracta de un regal, però que la sorpresa seria el seu contingut.

El segon consell prové de un amic que mai llegia als actes públics, excepte quan sabia que s'emocionaria. Els que em coneixen saben que soc molt sentimental i aquest matí ja he donat alguna prova. Per aquesta raó, avui tenia de llegir.

Tinc de dir que els dos consells han estat bons, però és cert que aquest acte m'ha desbordat i, per tant, els consells només en part han estat útils. En relació al contingut de l'acte, no podia esperar tant i no podia escriure res sobre les coses que no imaginava. En relació a la emoció, es molt més gran que la que jo mateixa podia esperar.

Per això vull expressar el meu més profund agraïment a tots. Gràcies, moltes gràcies. En primer lloc, em sento molt honorada per la presència de les personalitats que avui integren aquesta Mesa. Puc dir que inclús el President de la Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya, el Sr. Josep D. Guardia, ja va ser alumne meu, encara que jo era també molt jove, però el fet és que el President de la Acadèmia ha

estat alumne meu. He de destacar també la presència de la Dra. Encarna Roca, amb una amistat de moltíssims anys i, aquest matí, quan em referia a les coses que han passat al Aula Magna de la Facultat recordava moments difícils viscuts juntament amb la Dra. Roca a la nostra Aula Magna, no tant agradables com l'acte d'aquest matí o la primera vegada que vaig estar en ella en una inauguració de curs al 1959. Vull agrair molt especialment al Col·legi de Notaris de Catalunya en la persona del seu Degà, Joan Carles Ollé, tot el que ha fet en relació a aquest homenatge, tant en relació al llibre que se m'acaba d'entregar com en relació a la seva hospitalitat en aquest edifici. Encara que després tornaré sobre algunes qüestions vinculades al llibre-homenatge, tinc de expressar aquí el meu agraïment per les paraules que ha pronunciat en Quim Forner que tots comprendreu són el resultat de l'afecte que em té. És el meu "deixeble gran" i primer deixeble catedràtic, alumne meu al 1981-1982, que em seguí a la Universitat Autònoma de Barcelona i va tornar a la Universitat de Barcelona també amb mi. És una amistat de molts anys, a traves de circumstàncies mes o menys fàcils. Moltes gràcies, Quim, per les teves paraules i el teu afecte.

Tinc de dir que m'emociona molt veure aquí avui en aquest acte tanta gent, tants amics, companys i familiars, la presència dels quals és per mi molt important. Per mencionar només a alguns dels que ja he vist o he tingut la oportunitat de saludar, mencionaria els nombrosos membres de la Acadèmia de Jurisprudència i Legislació presents en aquest acte. Veig igualment membres de totes les Universitats catalanes, públiques i privades, destacant la presència de Ferran Sancho, Rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, al que m'uneix una amistat nascuda en una tasca comuna i difícil. Aprecio també la presència d'en Carles Gasóliba, amb una amistat nascuda als anys 80, al sí del Patronat Català Pro Europa. Y he de destacar muy especialmente la presencia de José Martín y Pérez de Nanclares, actualmente Jefe de la Asesoría Jurídica Internacional del Ministerio de Asuntos Exteriores y de Cooperación, con el que tan fácil ha sido la cooperación desde que se incorporó al cargo, como lo había sido antes con sus antecesoras en el cargo. Gracias por estar aquí y por la representación del Ministerio que traes.

Y es que el día de hoy tiene mucho significado para mí. Sin utilizar eufemismos como el de que culmino "una etapa importante de mi vida profesional", cumplo 70 años, algo que casi todo el mundo sabe, pues es usual que los que hemos dado un curso

en la Academia de D^o internacional de La Haya, incluyamos la fecha de nacimiento en el curriculum que aparece al principio de su publicación, por lo que, en mi caso, lo he dicho dos veces por si alguien no se había enterado en la primera ocasión.

Mi historia, como he dicho ya, está vinculada a la Facultad de Derecho de la Universidad de Barcelona. Entré en ella como estudiante con 16 años, en 1959, y, salvo mi breve paso por Córdoba y el muy feliz paréntesis en la Universidad Autónoma de Barcelona, he estado siempre en la Facultad de Derecho de la Universidad de Barcelona, que calificaría como mi segunda casa. Llevo así la friolera de 54 años en la Facultad y 49 de ellos dedicada a la docencia y a la investigación. En realidad, en este momento recogería unas palabras de Saramago en una poesía que recibí hace tiempo en los “Divendres poéticos” de nuestro buen amigo Eduard Sagarra, que muchos de los aquí presentes reciben regularmente: “tengo los años necesarios para gritar lo que pienso, para hacer lo que quiero, para reconocer yerros viejos, rectificar caminos y atesorar éxitos” porque “tengo los años necesarios para perder el miedo y hacer lo que quiero y siento”.

Como todo el mundo, he tenido problemas en la vida y los que me conocen saben bien que no me han regalado nada, pero el balance final es positivo y puedo decir que he tenido suerte:

- Porque he podido trabajar en lo que me gusta
- Porque he conocido muchas personas interesantes, muchas de las cuales han sido después mis amigos, una inmensa riqueza que hoy se refleja en este acto.
- Porque he tenido una familia que ha sabido sobrevivir a mis viajes y a mis inquietudes y hoy con la satisfacción de tener cinco maravillosos nietos, de los cuales hoy aquí está ya el mayor, Marc. Prueba de mis viajes es el título escogido para esta obra , “Entre Bruselas y La Haya”, algo que ha conducido a algunos dudar sobre el lugar de mi residencia habitual, entendiéndose que hace tiempo perdí la residencia habitual en Barcelona.

Decir que en estos años se han producido profundos cambios, es una obviedad, pero hay algunos elementos que, en mi caso, resultan relevantes. Y eso sin referirme a

que hice la tesis doctoral con máquina de escribir y utilizando papel carbón para hacer las copias, elementos que ya han pasado al baúl de los recuerdos.

Entre los elementos que han marcado mi actividad en estos años está el haber tenido la oportunidad de ser testigo del cambio de la vida y del Derecho internacional privado. La internacionalización, la globalización, la integración en Europa, que para nosotros significó un verdadero examen de democracia, son elementos indudables de una evolución. ¡Qué lejos quedan los tiempos en que se decía que el D° internacional privado se limitaba a unos pocos artículos en el Código civil! Precisamente una de las características del Derecho internacional privado actual es la diversificación de fuentes, con un impresionante número de normas de origen institucional, de normas de origen convencional y de normas de origen interno y así nuestra “Legislación básica de D° internacional privado “ (ahí veo a los otros tres autores actualmente de la obra, Nuria Bouza, Miguel Virgós y Paco Garcimartín) tiene más de 1700 páginas, eso que es “básica”. En fin, identificar las fuentes a aplicar constituye una ardua tarea para los operadores jurídicos. Además, el abogado, el juez o el notario se enfrentaban antes sólo esporádicamente a un caso de D° internacional privado, cuando ahora se los encuentran casi todos los días en la vida cotidiana.

Es en este contexto como vivo la experiencia en diversos foros internacionales y, en particular, en la Conferencia de La Haya de D° internacional privado y en la Unión Europea, en el ámbito de la cooperación judicial en materia civil, sin entrar en los trabajos en instituciones científicas que ha mencionado Quim Forner, en particular, el *Institut de Droit international* y el Grupo Europeo de Derecho internacional privado (GEDIP). Inicié esa vida internacional en La Haya y aún recuerdo mi primer día allí, el 5 de abril de 1987, cuando tuve el honor de conocer a una serie de ilustres profesores a los que sólo conocía por sus obras. Puedo citar a Alfred von Overbeck, Paul Lagarde, Allain Philip, David Hayton, Antonio Boggiano, Donovan Waters, Eugene Scoles, Johannes Voulgaris, Ferenc Madl, luego presidente de Hungría, José Luis Siqueiros o Isabel de Magalhaes Collaço, juntamente con otros que éramos entonces los “jóvenes” profesores y delegados, como David McClean, Jeffrey Talpis, Spyros Vrellis, Paolo Picone, Teun Struycken, después presidente de la Comisión de Estado neerlandesa para el D° internacional privado, o a mi amigo Fausto Pocar, hoy aquí presente. Además, para el tema que entonces tratábamos, la ley aplicable a las sucesiones, fue entonces

importante la participación de la Unión Internacional del Notariado Latino, con la presencia de Tito Simó Santonja, notario de Valencia, y la Sra. de Jong, notario de Harlem, y, en la delegación francesa, de Mariel Revillard, experta notarial y directora del CRIDON de Lyon en aquel momento. En el caso de España, tuve el honor de acompañar a Julio González Campos que, juntamente con mi padre, que ejerció como abogado en Barcelona más de 50 años, y Don Adolfo Miaja de la Muela, Catedrático de la Universidad de Valencia, son las personas que más han influido en mi vida y en mi carrera. Hace ahora un año, el día que se cumplían exactamente los 25 años de esa primera participación en la Conferencia de La Haya, su actual Secretario General, Hans Van Loon, tuvo la gentileza de mandarme un precioso ramo de flores y hoy cuento con la presencia a mi lado del próximo Secretario General, el Dr. Christophe Bernasconi.

Desde aquel momento inicial he participado muy activamente en la vida internacional y europea y de ella ha quedado rastro en los documentos de las distintas organizaciones, con una amplia participación oral y escrita, que ha consumido una parte importante de mi trabajo y de mis esfuerzos. Pero lo que aquí me interesa resaltar es que esa actividad tiene un importante *feedback*. En primer lugar, la información y propuestas al hilo de las negociaciones pueden o han podido servir a mi país para tomar una posición o preparar una determinada norma. Creo que en los archivos de la Asesoría Jurídica Internacional hay un importante volumen de informes que he presentado a lo largo de todos estos años. En segundo lugar, me ha permitido transmitir lo que ha ido ocurriendo en el mundo, tanto a aquellos colaboradores que están o han estado conmigo, como a los colegas con los que trato más directamente, como en relación a otros profesionales del Derecho, jueces, notarios, abogados, con los que siempre he estado en contacto. Ha sido una constante durante todos estos años hacerles partícipes de todo lo que ha ido ocurriendo y de cuáles son las tendencias en el ámbito del Derecho internacional privado, como ha subrayado esta mañana en su intervención Alberto Marín. Recuerdo aún el impacto y las discusiones en torno al efecto *ad extra* de la comunitarización del Dº internacional privado en la Unión Europea y sobre el Dictamen del Tribunal de Justicia sobre la competencia para firmar el Convenio de Lugano revisado.

En tercer lugar, estas informaciones son también muy positivas para la docencia, pues siempre permite una constante actualización de los contenidos, aunque creo que a

veces mis estudiantes preferirían no estar tan “al día”. Eso sin entrar en casos como el del estudiante que, queriendo congraciarse conmigo, dijo en un examen escrito que se notaba la influencia de la Dra. Borrás en el Convenio de La Haya de 1902 en materia de tutela.

De ahí que, aunque del contenido de este acto y de la obra que me habéis entregado no tenía ni idea pues constituye ese contenido-sorpresa del que hablaba al principio, después de lo que acabo de decir, creo particularmente pertinente el título escogido para la obra, “Entre Bruselas y La Haya”. Este libro que hoy me entregáis es para mí algo muy importante, pues demuestra mucho cariño y mucho esfuerzo. Querría ahora ya estar en casa mirando las contribuciones, pues seguro que son importantes. Puedo asegurar que leeré todo con enorme interés y todos los que habéis contribuido, recibiréis, junto con mi agradecimiento, mi reacción tras su lectura. Es algo estupendo y, ahora que tendré algo más tiempo (espero), lo haré con renovada ilusión. Es en este punto donde quiero agradecer los esfuerzos que sé (o imagino) han hecho Quim Forner y Cristina González Beilfuss, mis dos discípulos catedráticos, y el insustituible Ramón Viñas, también Catedrático, en la preparación y coordinación de esta obra. Después de haber visto y participado en tantos *Liber Amicorum*, *Mélanges*, *Festschriften*, etc. es un enorme honor recibir hoy este magnífico *Liber Amicorum*.

Quiero en este punto agradecer también a Cristina Pellisé sus esfuerzos en la organización del seminario en que se enmarca este acto de homenaje. No puedo aquí mencionar a todos los que, en mayor o menor medida, han puesto su granito de arena para organizar algo tan importante para mí, pero quiero sepan que estoy muy agradecida y los tengo a todos en la memoria.

Puedo decir que todo lo que está pasando esta tarde excede de lo que podía imaginar y lo agradezco muy sinceramente, reiterando mi especial agradecimiento, que he expresado ya al principio, a este Colegio de Notarios.

Ahora sí, termino reiterando las gracias a todos, por lo que habéis hecho, por estar aquí y por todo. Gracias.

PARAULES DE LA DRA. ENCARNA ROCA

Estimada Alegria.

Permeteu-me que m'adreci a la Dra. Borràs com a amiga, perquè són molts anys en diferents guerres juntes.

Quan la vida acadèmica dels professors d'universitat de Dret internacional privat acaba formalment, perquè ha arribat el termini de la seva jubilació, hi ha una celebració, una espècie de comiat com a les grans dives de l'òpera. No s'acomia la persona. Se celebra allò que ha aportat al coneixement de l'àrea i es fa també esperant que aquesta aportació continuï.

No m'escau parlar del teu aspecte acadèmic, perquè altres ho han fet ja i perquè les persones som el que som i jo vull ocupar-me també d'aquest aspecte.

Una llarga vida a la Universitat, aquesta mare/madrastra institucionalitzada, té alguns cops les seves compensacions. Potser la més aparent consisteix en ser una espècie de pont cap a altres comeses, i en el teu cas, així ha estat: tots els que estan aquí representen aspectes professionals de la teva vida en els quals has sabut excel·lir. Però un altra aspecte no menys important és el dels amics: he experimentat que els amics de veritat que es fan a la vida universitària difícilment deixen de ser-ho. I això és el que ens ha passat a nosaltres dues. Per tant, com he dit, estalviaré els aspectes professionals i intentaré recordar solament algunes coses personals que ens han unit al llarg de tots aquests anys.

Alegria i jo hem compartit moments grans i petits en la nostra Facultat. Ella era vici-degana i jo secretària de la Facultat de Dret a finals dels anys 70 i principis dels 80. En aquells moments, la Facultat no era precisament un llac de plàcides aigües: les assemblees, els canvis en les autoritats acadèmiques (van ser els anys de degans i rectors comissaris); els "benintencionats" estudiants de molts colors que volien salvar moltes pàtries, tot feia que tenir un càrrec a la Facultat fos una tasca una mica, diguem-ne arriscada. I recorda, estimada Alegria, qui havia d'enfrontar-se amb uns quants cents d'estudiants reunits en assemblees de no fàcil gestió ni digestió. No vull dir amb això que ningú sigui el

nostre deutor. Teníem un càrrec, un pobret càrrec universitari, però sabíem que volíem i treballàvem perquè sortís bé.

I amb tot això, les nostres oposicions. Alegria tenia més experiència que no pas jo. Ella, segons em va explicar, havia preparat unes oposicions a inspector d'hisenda, crec, en un moment en què les dones començàvem a treure el cap en l'administració pública. Eren temps bons, molt bons, entre cometes, per a les dones: en 1960 s'havia aprovat una llei "d'igualtat" que impedia a les dones ser jutges, entre altres coses, per bé que, miraculosament, després en 1967, les dones vam començar a poder ser jutges. És a dir que quan Alegria i jo vam acabar la carrera, jo no podia fer el que faig ara, no ens podíem dedicar a aspectes importants de les professions jurídiques. Però continuo amb l'anècdota: una vegada, en una d'aquelles confidències que Alegria i jo teníem i encara tenim, tan sovint, em va explicar que li havien desaconsellat fer les oposicions que va començar a preparar, perquè en la seva persona concorria un defecte "formal", que no es podia subsanar: era una dona. Déu meu, Alegria! Quina sort vam tenir tots. El que s'hauria perdut el Dret internacional privat si t'haguessin aprovat aquelles oposicions. Suposo que vostès hi estaran d'acord.

I després, les confidències en un apartament de Madrid, a la plaça de San Juan de la Cruz, quan preparàvem les oposicions per a agregat, on em vas acollir per la presentació de les meves i que vaig trobar tan còmode i adequat, que vaig usar durant els meus exercicis. Ara en aquests moments farà ja no sé quants anys.

Encara que les nostres especialitats no siguin les mateixes, la meva principal, el Dret civil català, ens ha aprofitat també en les nostres tasques universitàries: el dret interregional, del qual tu ets mestre i jo aprenent, va acabar en el plantejament d'una assignatura optativa conjunta, que tenia pocs alumnes, però bons, degut a la nostra fama de persones dures. Així escollien els estudiants les matèries optatives a la Facultat, sense adonar-se que en un sistema plurilegislatiu com el nostre, el que mana són fonamentalment són els interessos pràctics de cara a la professió.

Els camins de la vida i de la professió ens han portat per camins diferents: a tu, a la Conferència de l'Haia, a mi al TC, que també ha comptat amb excel·lents internacionalistes.

Alegria: avui és el dia del teu homenatge, degut als teus anys de dedicació, a la teva important aportació al món del dret internacional privat, a les Facultats de tot Europa, que han acollit el teu mestratge i on ets molt coneguda. Com una diva en el dia del seu darrer concert, rodejada, en el teu cas, de llibres i amics, estàs assaborint els esplèndids fruits de la teva intel·ligència i dedicació. Però recorda que les dives no donen mai el darrer concert, perquè el públic segueix demanant una mica més i el teu públic sempre et demanarà que ens permetis accedir al teu coneixement. I els teus amics, jo mateixa, et demanarem poder mantenir els contactes i les confidències, el millor de tot, les confidències, que com a mínim jo, hem pogut gaudir a la Facultat o fora de la Facultat.

Per molts anys.

Encarna Roca

PARAULES DE JOSEP-D. GUÀRDIA I CANELA

President de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya

Vull, en primer terme, agrair l'Il·lustre Col·legi de Notaris de Catalunya, concretant-ho en la persona del seu Degà Joan-Carles Ollé Favaró, i al professorat de l'Àrea de Dret Internacional Privat de la Universitat de Barcelona, que, amb ocasió del Seminari Internacional sobre la unificació convencional i regional del dret internacional privat, hagin decidit retre aquest merescut homenatge a Alegria Borrás Rodríguez i que hagin pensat en una intervenció meva per adherir-me de tot cor a aquesta acte tant entranyable.

Probablement i des d'un punt de vista estrictament protocol·lari, hauria de referir-me només a la seva tasca en el di de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya que he tingut l'honor de presidir entre els anys 1992 i 2000 i a partir del 2008. Ho faré, però no vull començar sense referir-me a l'iniciï de la meva relació amb la Dra. Borrás. I sense proclamar-me també deixeble d'ella. En efecte corria el curs 1965-66 i en el cinquè Curs de la llicenciatura teníem l'assignatura de Dret Internacional Privat. El Catedràtic era el professor Manuel Diez de Velasco Vallejo, a qui també vull retre un record d'homenatge i admiració. L'havien tingut ja de professor de Dret Internacional Públic al tercer curs de la llicenciatura i mai va amagar la seva predilecció per aquesta darrera part de la disciplina a la qual es va dedicar quan es produí la separació de matèries. Posteriorment el vaig tornar a tractar quan ell era acadèmic de número de la Real Academia de Jurisprudencia y Legislación.

En aquella època –suposo que també ara- resultava molt important el tenir un bon professor d'allò que en denominàvem “classes pràctiques”. I nosaltres, un dels –suposo- tres grups de la nostra promoció va tenir la sort de rebre els ensenyaments de la Dra. Borrás. L'experiència va ser magnífica. No se m'esborra de la memòria el dia en què, en un molt breu espai de temps, ens va explicar el reenviament amb un dibuix a la pissarra de dos paral·lelepípedes, un de gran que representava el dret material i un, a sobre, més petit que representava les normes de conflicte. Les corresponents fletxes acabaven de

resoldre l'enigma, d'una manera més planera que les explicacions teòriques i el Manual de Miaja de la Muela. Varem coincidir també com a professors a la Universitat, però la nostra relació s'intensificà al si de l'Acadèmia.

Alegria Borràs fou elegida membre de número de la nostra Corporació, el dia 23 de febrer de 1988. Substituí el Notari Ramon Faus i Esteve. Crec que és l'únic cas en què a un Notari el substitueix una persona que no és de la carrera. Hi ha però una explicació que puc donar per la meua directa intervenció ja que aleshores n'era jo el Secretari. L'any 1978 el Pfr. Angel Latorre, amb motiu del trasllat de la seva residència a Madrid presentà la seva renúncia a la condició d'acadèmic de número. Se'l nomenà acadèmic honorari i per a substituir-lo fou elegit, ja el 1979, el Notari Puig Salellas, aleshores Degà del Col·legi Notaria i que excel·lia en els àmbits jurídics, culturals i públics de casa nostra.

Quan l'estiu de 1987 morí Ramon Faus i Esteve, L'Acadèmia entengué que en aquest cas corresponia la successió per part d'un Catedràtic d'Universitat i així fou elegida, a proposta dels acadèmics, Fernández de Villavicencio, Polo Díez i el mateix Puig Salellas, la professora Alegria Borràs el dia 23 de febrer de 1988. Ingressà amb un extraordinari discurs sobre "El "interés del menor" como factor de progreso y unificación del Derecho Internacional Privado" el dia 25 de novembre de 1993, amb contestació de la seva amiga i companya Encarna Roca Trias. L'any 1996 fou elegida Vicesecretària en la renovació estatutària de la Junta de govern que jo presidia i, posteriorment durant el mandat de Robert Follia fou elegida Secretària, càrrec que desenvolupà entre el 2 d'octubre de 2002 en què substituí Juan-José López Burniol i el 18 de desembre de 2008 en que fou substituïda per l'actual Secretari Sr. Ramon Mullerat.

Sempre tingué una participació activa en els treballs de l'Acadèmia. Assistia molt assíduament i efectuava valuoses aportacions tot i que els seus repetits desplaçaments a La Haia, sovint eren objecte de comentaris una mica sorneguers entre els companys. Va participar en projectes corporatius importants entre els quals voldria destacar, sota la Presidència de Robert Follia, la configuració de la pàgina de la web de la nostra Corporació i l'excel·lència i rigor de les Memòries que va redactar i llegir com a Secretària.

Voldria referir-me, no obstant i de manera especial, a les seves aportacions científiques al si de l'Acadèmia. Com he avençat fa poc, el seu discurs d'ingrés constitueix una obra científica extraordinària. Preparant aquestes breus Notes

L'he tornat a llegir i em permeto recomanar a tots vostès la seva relectura. D'altra banda m'interessa assenyalar la coherència del treball intel·lectual de la Dra. Borràs, sempre preocupada pel progrés i la unificació del dret internacional privat, ahir pel que fa a la protecció del menor, avui amb un caràcter més general.

L'Acadèmia, per la naturalesa dels seus treballs, constitueix una mena de catalitzador del treball intel·lectual dels seus membres. El coneixement i el treball són, per ells mateixos, expansius. Per aquest motiu, quan un membre de l'Acadèmia intervé molt a les sessions, amb comunicacions sobre temes de la seva especialitat, com és el cas d'Alegria Borràs, aquest fet constitueix un signe inequívoc de la seva vàlua intel·lectual i de la seva producció científica.

Immediatament del seu ingrés va presentar comunicacions a l'Acadèmia. No les puc enumerar totes. Em referiré solament al temes abordats: les principals directrius del projecte de conveni de la Conferència de La Haia sobre la llei aplicable a les successions per causa de mort (21 de febrer de 1989), l'aplicació del Conveni de La Haia de 25 d'octubre de 1980 sobre els aspectes civils de la sostracció de menors (7 i 21 de novembre de 1989), que va donar lloc a un escrit de l'Acadèmia al Ministre de Justícia interessant que s'adoptessin les mesures necessàries per a la seva aplicació estricta; la llei 11/1990, de 15 d'octubre, de reforma del Codi civil espanyol en aplicació del principi de no discriminació per raó del sexe (6 i 20 de novembre de 1990), el conveni internacional relatiu a la competència judicial i l'execució de les decisions en matèria de família i successions (11 de gener de 1994), la protecció internacional del menor i la crisi matrimonial (7 de març de 1995), les perspectives del dret internacional privat després de l'entrada en vigor del Tractat d'Amsterdam (19 d'octubre de 1999).

Una altra comunicació fou la presentada sobre "Realitats i darrers projectes comunitaris en matèria de simplificació i supressió de l'exequàtur a la Comunitat Europea" (12 de febrer de 2002) . Altres temes abordats en successives comunicacions foren: El derecho del nombre y la jurisprudencia del Tribunal de Justicia de las Comunidades Europeas" comentant la Sentència d'aquest Tribunal de 2 octubre 2003 (sessió 10 febrer 2004), "Les parelles de fet i els matrimonis entre persones del mateix sexe a Europa: Dret comparat i Dret internacional privat" (11 maig 2004), "La Comunitat europea explora nous àmbits: "el llibre verd" sobre successions" (3 maig 2005), "Els projectes

normatius europeus en matèria de dret internacional privat” (24 octubre 2006) i “La llei aplicable a la separació i al divorci a Europa” (19 febrer 2008). Darrerament va presentar una comunicació sobre el Reglament (UE) 650/2012 del Parlament europeu i del Consell, de 4 de juliol de 2012, relatiu a la competència, la llei aplicable, el reconeixement i l’execució de les resolucions, a l’acceptació i l’execució dels documents públics en matèria de successions mortis causa i a la creació d’un certificat successori europeu (4.12.2012)

Procedeix remarcar també que fou designada per a contestar el discurs d’ingrés de Ramon Mullerat, el da 11 de maig de 1999 sobre “El dret d’establiment de l’advocat a Europa i al món (amb algunes notes sobre l’advocacia europea als albors del segle XXI)”. I que organitza un Curs, els dies 10 al 13 de març de 2003 sobre “El trust i la seva recepció a Espanya”. El 15 d’octubre de 2004 es celebrà, sota la seva organització conjunta amb Encarna Roca, un acte amb l’”Académie de Sciences et Lettres de Montpellier” intervenint sobre la influència de les normes de dret internacional privat del Code civil francès en el Codi civil espanyol”.

Igualment voldria subratllar que he coincidit amb la Dra. Borràs en òrgans assessors del Govern de la Generalitat de Catalunya, fonamentalment la Comissió Jurídica Assessora i la Comissió de Codificació de Catalunya, i en tots ells ha deixat constància de què, a més d’una gran internacionalista, és una jurista molt completa i amb grans dosis de sensibilitat social i política.

Per tots aquest motius, l’Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya se sent molt satisfeta de participar, a títol institucional i mitjançant la meva intervenció com a President en aquest acte de merescut homenatge a qui és i que per molts anys volem que sigui una magnífica acadèmica. Tant de bo puguem seguir comptant amb l’agudesa del seu pensament ide la seva veu. Per molts anys!!!

Moltes gràcies

Josep-D. Guàrdia i Canela

Barcelona, 16 de maig de 2013